

[Løvig Simonsen]

er nu at beskytte og benytte naturen på en afbalanceret måde.

Vedrørende planlovsforslaget er jeg ved gennemlæsning ikke blevet overbevist om, at folkeafstemninger er vejen frem.

Endelig er jeg forundret over, at SF ikke har medtaget forslaget om grønne råd, men det kan vi jo se nærmere på under de videre forhandlinger; ellers kan jeg da godt nævne her, at en lang række amter allerede har etableret grønne råd, så man har i hvert fald et grundlag for at få en fornuftig debat og en fornuftig forhandling om disse. Det siger jeg, fordi jeg ikke ser de store uoverensstemmelser f.eks. med forslagene om offentlighedens adgang til færdsel i vort landskab. Alt i alt mener jeg altså, at der på en lang række områder er en enighed, som kan komme til udtryk i det lovforslag, som engang skal vedtages.

Efter mine bemærkninger til såvel ministerens som SF's forslag skal jeg fremføre Socialdemokratiets overvejelser med hensyn til de nødvendige ændringer i forhold til de af ministeren fremsatte forslag. Jeg siger overvejelser, fordi det jo ikke er nogen hemmelighed, at Socialdemokratiet sammen med SF havde adskillige møder med den daværende miljøminister, fru Lone Dybkjær, for at undersøge, hvilke forslag til ændringer der eventuelt kunne opnås enighed om. Vi blev ikke færdige, der forelå aldrig udkast til en egentlig aftale, og derfor finder jeg det hensigtsmæssigt at redegøre for vore synspunkter her i dag.

Socialdemokratiet finder fortsat,

at der er for mange og upræcise bemyndigelser til ministeren; ministeren har svaret i dag, at der vil blive afleveret redegørelser årligt, der kan bekræfte disse ting,

at det er urimeligt at pålægge miljøorganisationerne gebyrer i forbindelse med klageadgangen, og ønsker,

at der i planloven bliver indført ens klageregler for by og land,

at der bliver indført klageadgang over amtets mulighed for lukning af private småskove,

at der sker en opstramning af håndhævelsen af lovene – det har ministeren også klart tilkendegivet –

at de internationale aspekter og EF-aspekterne bliver belyst,

at fredningsnævnene opretholdes som institution med f.eks. ét pr. amt, og også at fred-

ningsnævnene får de ressourcer, der skal til, for at de kan lave deres arbejde,

at problemerne med en eventuel aftaleordning belyses,

at forsigtighedsprincippet indføres,

at renere teknologi opprioriteres, og

at bonuslokalplaner erstattes/afvejes med andre former for samtidighed; vi er jo enige, når det drejer sig om den nuværende sommerhuslov, om at give pensionisterne mulighed for at blive boende i deres eget sommerhus, men jeg vil gerne sige til ministeren, at vi er af den opfattelse, at det klares bedst ude i kommunerne for nu at bevare nærhedsprincippet. Jeg har set ministerens bemærkninger i det notat, vi har fået over, og jeg vil da sige, at jeg finder ministerens argumenter bedre på andre områder end lige just her – og endelig,

at offentlighedsreglerne strammes.

Der vil naturligvis være yderligere områder, hvortil vi har ændringsforslag; dem vender vi tilbage til under udvalgsbehandlingen.

Som man vil have bemærket, har jeg indtil nu ikke nævnt vandløbsloven. Det skyldes ikke, at vi ikke er tilfredse med formålsparagraffen i denne lov, men derimod det forhold, at vi også her i Folketinget på et senere tidspunkt skal debattere landbrugsministerens redegørelse vedrørende en handlingsplan for et bæredygtigt landbrug, og allerede nu ikke mindst på baggrund af konsensuskonferencens konklusion om vort miljøes tilstand er det indlysende, at landbrugsministerens handlingsplan vil få indflydelse på den endelige udformning af vandløbsloven. Lad mig blot nævne bræmmeproblematikken, beskyttelse af vort grundvand og kanalisering set i forhold til både vandløbsloven og naturbeskyttelsesloven.

Dermed har jeg også tilkendegivet, at lovpakken ikke kan færdigbehandles, før en handlingsplan for et bæredygtigt landbrug er på plads, og planen kom først den 1. april.

Lad mig her erindre om, at Socialdemokratiet havde ønsket det færdiggjort til et tidligere tidspunkt, men det var der jo ikke flertal for dengang. Så her står vi nu med en lovpakke, som vi ser for tredje gang, samt en miljøminister, der på trods af mange opfordringer ikke har været til sinds at tilkendegive, hvilke krav ministeren på miljøets vegne vil stille til en bæredygtig handlingsplan for det danske landbrug. Vi har overvejet at kalde ministeren i